

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 53

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI				
2.	2	lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	7–9	
3.	2	Decizia nr. 1.074 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite	10–11	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 874 din 23 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3–5	Decizia nr. 1.093 din 18 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.....	12–13	
Decizia nr. 1.049 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) sintagma „vânzare silită” din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.....	5–7	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
Decizia nr. 1.052 din 11 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1		1.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	14
		7.	— Ordonanță privind instituirea impozitului asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale.....	15–16

HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRĂRE****privind numirea în funcție a președintelui
Consiliului Național al Audiovizualului**

În temeiul prevederilor art. 11 și ale art. 14 alin. (1) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Georgescu Laura Corina se numește în funcția de președinte al Consiliului Național al Audiovizualului, începând din data de 22 ianuarie 2013.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 22 ianuarie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 22 ianuarie 2013.
Nr. 2.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRĂRE****pentru numirea în funcție a Avocatului Poporului**

În temeiul prevederilor art. 58 din Constituția României, republicată, și ale art. 6 și 7 din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatului Poporului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Anastasiu Crișu se numește în funcția de Avocat al Poporului, pe o durată de 5 ani.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 22 ianuarie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 22 ianuarie 2013.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 874**

din 23 octombrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 220 alin. (1) lit. k)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Adrian Mircea Rus în Dosarul nr. 3.950/85/2011 al Tribunalului Sibiu — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 560D/2012.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate personal și asistat de avocatul Vasile Briciu, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, susține că, deși dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 au fost abrogate, ele își produc efecte în continuare în speță, astfel încât trebuie să se facă aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 766/2011. Arată că în speța de față, deși a fost săvârșită o singură faptă, au fost luate două măsuri coercitive, o măsură de ordin contravențional, urmată de una de ordin penal. Prin luarea celor două măsuri sunt afectate drepturile și garanțiile constituționale, fiind încălcat principiul *non bis in idem*. Deducerea paralelismului între conținutul celor două articole criticate nu duce la aplicarea numai a unuia dintre ele, încălcându-se art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 au fost aplicate într-un dosar contravențional soluționat definitiv, iar dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt aplicate într-un dosar penal aflat în curs. Pentru început arată că, în condițiile în care se consideră că dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 reprezintă o măsură penală interdependentă de cealaltă dispoziție criticată, excepția de neconstituționalitate este admisibilă. În continuare, apreciază că

autorul excepției de neconstituționalitate solicită în esență pronunțarea unei decizii interpretative. În realitate, este vorba de o situație născută din modul concret în care au fost săvârșite și din modul de aplicare a legii, nefiind vorba despre o problemă de constituționalitate. Instanțele de judecată sunt cele în măsură să facă o apreciere asupra situației de fapt, fără ca aceasta să constituie o problemă de constituționalitate.

Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției arată că nu este vorba despre o problemă de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.950/85/2011, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Adrian Mircea Rus într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin aplicarea procedurilor contravenționale în speță s-a produs automat tergiversarea soluționării cauzei, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil. În continuare, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume la Cauza *Tsonyo Tsonev împotriva Bulgariei*.

Judecarea procesului într-un termen rezonabil are ca scop înlăturarea incertitudinii în care se găsesc părțile, prin restabilirea, cât mai curând posibil, a drepturilor încălcate și prin reinstaurarea legalității, care trebuie să guverneze toate raporturile juridice într-un stat de drept, ceea ce constituie o garanție a unui proces echitabil.

Tribunalul Sibiu — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 este neîntemeiată. Această dispoziție reprezintă o normă de drept substanțial, care nu aduce atingere sub niciun aspect dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de garanțiile care condiționează desfășurarea unui proces echitabil și dreptul la apărare. Reglementarea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea

nr. 241/2005 reprezintă o opțiune de politică penală, de competență exclusivă a legiuitorului, care nu aduce atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, arată că acestea au fost abrogate prin art. I pct. 90 coroborate cu art. III din Ordonanța Guvernului nr. 29/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Astfel, excepția de neconstituționalitate ce privește aceste dispoziții este, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, și art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, dispoziții abrogate prin art. I pct. 90 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 2 septembrie 2011.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005: *„Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:*

a) *ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile.”*

— Art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: *„Constituie contravenții următoarele fapte: (...)*

k) *transportul de produse accizabile care nu sunt însoțite de documentul administrativ de însoțire a mărfii — DAI — prevăzut la titlul VII din Codul fiscal sau pentru care documentul este completat cu date incorecte ori incomplete referitoare la cantitate, cod NC sau mijlocul de transport, precum și transportul de produse accizabile efectuat prin cisterne ori recipiente care nu poartă sigiliile supraveghetorului fiscal ori au sigiliile deteriorate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 4 din Protocolul nr. 7 la convenție.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Sentința civilă nr. 5.634 din 24 iunie 2010, Judecătoria Sibiu a respins plângerea contravențională formulată de autorul excepției prin care acesta solicita anularea procesului-verbal prin care s-a reținut săvârșirea contravenției prevăzute de art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs autorul excepției, recurs respins prin Decizia administrativă nr. 181/CA din 4 martie 2011 pronunțată de Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ. Acestea au făcut obiectul Dosarului nr. 3.134/306/2010.

Ulterior, prin rechizitoriul din 5 iulie 2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Sibiu, autorul excepției a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005. Cauza penală face obiectul Dosarului nr. 3.950/85/2011 al Tribunalului Sibiu — Secția penală, în cadrul căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.

II. În continuare, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei penale în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Pe cale de consecință, ținând seama de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora aceasta decide asupra excepțiilor de neconstituționalitate care au legătură cu soluționarea cauzei, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, ca inadmisibilă.

III. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Dispozițiile legale criticate constituie o expresie a prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit cărora *„Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”*, precum și a celor ale art. 73 alin. (3) lit. h), care reglementează competența legiuitorului de a reglementa infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În temeiul dispozițiilor constituționale menționate, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru acea faptă. Nu se aduce atingere prin aceasta principiului egalității în drepturi, care, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, nu are semnificația uniformității, reglementarea unui regim sancționator în funcție de comportamentul făptuitorului fiind expresia acestui principiu constituțional, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferit.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea constată, astfel cum a statuat Curtea și în Decizia nr. 1.439 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 16 decembrie 2009, că acestea se referă la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, fără a se putea extinde aplicarea lor la materii din cadrul dreptului substanțial. Chiar dacă prin aplicarea procedurilor contravenționale ar rezulta o aparentă tergiversare a soluționării cauzei, autorul excepției nu poate invoca acest aspect în scopul evitării sancționării sale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 220 alin. (1) lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Adrian Mircea Rus în Dosarul nr. 3.950/85/2011 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.049

din 11 decembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1)
sintagma „vânzare silită” din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție invocată de Banca Comercială Intesa Sanpaolo Bank România — S.A. din Arad — Sucursala Baia Mare în Dosarul nr. 1.573/307/2009* al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.238D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Petru Botiș a depus la dosarul cauzei un înscris prin care învederează Curții Constituționale aspecte referitoare la fondul cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.573/307/2009*, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**, excepție invocată de Banca Comercială Intesa Sanpaolo Bank România — S.A. din Arad — Sucursala Baia Mare într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind constatarea nulității unui contract de vânzare-cumpărare cu garanție ipotecară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat asigură o protecție suplimentară drepturilor de proprietate dobândite prin adjudecare în cazul unei vânzări silite, instituind o discriminare bazată pe modul de dobândire a proprietății, în contradicție cu dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular.

Astfel, se arată că, potrivit textului de lege criticat, drepturile reale imobiliare provenite din vânzare silită sunt opozabile față de terți, fără înscriere în cartea funciară. În aceste condiții, dacă proprietarul tabular a înstrăinat, cu rea-credință, același bun unor terți de bună-credință, actul juridic astfel încheiat poate fi anulat în temeiul prevederilor legale criticate, având în vedere că adevăratul proprietar poate opune dreptul său chiar dacă nu a fost înscris în cartea funciară. În aceste condiții, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, terțelor persoane de bună-credință, care au dobândit un astfel de drept întemeindu-se

pe cuprinsul cărții funciare, nu li se asigură o protecție nediscriminatorie a dreptului lor de proprietate.

Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate. În acest sens, arată că, în temeiul textului de lege criticat, un drept real imobiliar provenit din vânzare silită este opozabil față de terți fără înscriere în cartea funciară. Textul de lege criticat instituie însă o excepție aparentă de la regula inopozabilității față de terți a drepturilor reale imobiliare neînscrise în cartea funciară, dat fiind faptul că formalitățile de publicitate și procedurale la care sunt supuse imobilele scoase la vânzare silită prin licitație sunt suficient de ample pentru a asigura terților o protecție sporită.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că textul de lege criticat și-a încetat aplicabilitatea, fiind abrogat prin dispozițiile art. 87 pct. 4 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 26 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006.

Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) sintagma „vânzare silită” din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, potrivit căruia: „(1) *Dreptul de proprietate și celelalte drepturi reale sunt opozabile față de terți, fără înscrierea în cartea funciară, când provin din succesiune, accesiune, vânzare silită și uzucapiune. Aceste drepturi se vor înscrie, în prealabil, dacă titularul înțelege să dispună de ele.*”

Prevederea legală criticată a fost abrogată prin dispozițiile art. 87 pct. 4 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, în prezent dispoziția legală corespondentă fiind cuprinsă în art. 887 — *Dobândirea unor drepturi reale fără înscriere* din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, potrivit căruia: „(1) *Drepturile reale se dobândesc fără înscriere în cartea funciară când provin din moștenire, accesiune naturală, vânzare*

silită, expropriere pentru cauză de utilitate publică, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.

(2) *Cu toate acestea, în cazul vânzării silite, dacă urmărirea imobilului nu a fost în prealabil notată în cartea funciară, drepturile reale astfel dobândite nu vor putea fi opuse terților dobânditori de bună-credință.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (1), titularul drepturilor astfel dobândite nu va putea însă dispune de ele prin cartea funciară decât după ce s-a făcut înscrierea.”*

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra prevederilor legale cu care a fost sesizată, respectiv asupra art. 26 alin. (1) sintagma „vânzare silită” din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, deoarece, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, controlul de constituționalitate privește textele de lege aplicabile direct cauzei deduse judecării, iar pronunțarea asupra altor dispoziții legale, chiar dacă acestea din urmă ar conține prevederi asemănătoare, ar echivala cu ridicarea din oficiu de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate cu privire la alte texte decât cele criticate de către autorul excepției, ceea ce este inadmisibil, fiind contrar dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului și alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.*

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit textului de lege criticat, drepturile reale imobiliare provenite din vânzare silită sunt opozabile față de terți, fără înscriere în cartea funciară, însă titularii acestor drepturi nu pot dispune de ele decât după ce s-a făcut înscrierea acestora în cartea funciară.

Autorul excepției susține că această excepție de la principiul opozabilității față de terți a drepturilor reale înscrise în cartea funciară asigură o protecție suplimentară drepturilor de proprietate dobândite prin adjudecare în cazul unei vânzări silite, instituind o discriminare bazată pe modul de dobândire a proprietății, în contradicție cu dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular.

Curtea reține că excepțiile instituite de textul de lege criticat sunt justificate de modul de dobândire a dreptului tabular, astfel încât opozabilitatea *erga omnes* este asigurată prin însăși natura publică a modului de dobândire. În acest sens Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 73 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 22 martie 2007, statuând că aceste excepții sunt justificate de natura modului de dobândire a dreptului real, nesusceptibilă de publicitate imediată.

În prezenta excepție de neconstituționalitate se invocă ipoteza adjudecării unui bun imobil prin licitație publică, ca modalitate de dobândire a unui drept real imobiliar nesusceptibil

de înscriere în cartea funciară în vederea asigurării opozabilității *erga omnes* a dreptului astfel dobândit.

În acord cu jurisprudența sa, Curtea constată că și în această situație excepția este justificată de natura specifică modului de dobândire, respectiv prin vânzare la licitație publică, ce presupune formalități procedurale suficient de ample pentru a încunoștiința terții despre vânzarea imobilului/imobilelor în cauză. Astfel, potrivit prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C. c) din Legea nr. 7/1996, înscrierile privind dezmembrămintele dreptului de proprietate și sarcinile sunt efectuate în partea a III-a a cărții funciare, legea instituind astfel obligativitatea înscrierii urmăririi silite a imobilului și a veniturilor sale. În mod corespunzător, potrivit prevederilor art. 497 din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc ia măsuri ca somația prin care se pune în vedere debitorului vânzarea silită a imobilelor în caz de

neplată să fie notată în cartea funciară, iar din momentul notării orice act de înstrăinare sau constituire de drepturi reale cu privire la imobilul urmărit este, în principiu, inopozabil.

Prin urmare, Curtea constată că aceste formalități de publicitate prealabile vânzării silite sunt de natură să asigure o reală protecție a drepturilor terților, astfel încât nu sunt întemeiate susținerile autorului excepției referitoare la protecția discriminatorie acordată dreptului de proprietate dobândit prin adjudecare în cadrul vânzării silite.

De altfel, Curtea observă că art. 887 alin. (2) din noul Cod civil consacră în mod expres această regulă, prevăzând că, în cazul vânzării silite, dacă urmărirea imobilului nu a fost în prealabil notată în cartea funciară, drepturile reale astfel dobândite nu vor putea fi opuse terților dobânditori de bună-credință.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) sintagma „*vânzare silită*” din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție invocată de Banca Comercială Intesa Sanpaolo Bank România — S.A. din Arad — Sucursala Baia Mare în Dosarul nr. 1.573/307/2009* al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.052

din 11 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată

de Rozalia Gorea în Dosarul nr. 5.230/97/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.283D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.230/97/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Rozalia Gorea într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a unei pensii de serviciu, în temeiul Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, deoarece este în contradicție cu normele de tehnică legislativă, respectiv cu prevederile art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care impun existența unei concordanțe între motivele și/sau scopul actului normativ și efectele acestuia. Or, în opinia autoarei excepției, prin adoptarea actului normativ criticat nu s-a realizat scopul propus, și anume obținerea unor economii semnificative la bugetul de stat. Astfel, se susține că există o discrepanță majoră între cele arătate în expunerea de motive a Legii nr. 119/2010 și previziunile Guvernului cu privire la impactul bugetar al acestei legi, pe de o parte, și realitatea bugetară existentă la finalizarea procesului de recalculare a pensiilor, pe de altă parte, realitate care indică o creștere a cheltuielilor sistemului de pensii publice, iar nu o scădere, așa cum s-a prevăzut, situație determinată de creșterea a 95% din pensiile din sistemul de apărare și ordine publică, în urma recalculării acestora.

În opinia autoarei excepției, actul normativ criticat contravine și dispozițiilor constituționale privind obligația statului de a asigura un nivel de trai decent, dat fiind faptul că recalcularea pensiilor de serviciu nu s-a dovedit a fi o măsură de dezvoltare economică și de protecție socială, ci, dimpotrivă, a accentuat într-un mod nerezonabil într-o societate democratică dezechilibrul preexistent în sistemul de pensii publice între venituri și cheltuieli, cu consecințe implicite pe termen mediu și lung asupra nivelului de trai a cărui finanțare se asigură din bugetul de stat. Mai mult, arată că efectele produse de aplicarea Legii nr. 119/2010 afectează stabilitatea economică a țării și implicit securitatea națională.

Legea nr. 119/2010 contravine și dispozițiilor art. 20 din Constituție, deoarece încalcă prevederile art. G pct. 2 din Partea a V-a a Cartei sociale europene revizuite și, în subsidiar, prevederile art. 12 pct. 2 din Partea a II-a a aceleiași Carte, raportat la art. 65 pct. 1 și 2 din Partea a XI-a din Codul european de securitate socială al Consiliului Europei, întrucât, în majoritatea cazurilor, în urma recalculării pensiilor de serviciu, quantumul ce a rezultat din această operațiune nu este cel puțin egal cu 40% din totalul câștigului anterior al beneficiarului pensiei.

De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dat fiind faptul că dreptul la pensie, ca drept fundamental, este un „bun” în sensul acestei norme internaționale.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că măsura transformării pensiei de serviciu într-o pensie contributivă nu afectează obligația statului de a asigura un nivel de trai decent.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, potrivit căror:

„Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: (...)

c) pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 47 alin. (1) referitor la nivelul de trai decent.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. G pct. 2 din Partea V-a a Cartei sociale europene revizuite și, în subsidiar, prevederile art. 12 pct. 2 din Partea a II-a a aceleiași Carte, raportat la art. 65 pct. 1 și 2 din Partea a XI-a din Codul european de securitate socială al Consiliului Europei, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 47 alin. (1) referitor la nivelul de trai decent și în raport de o motivare similară celei invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 1.590 din 13 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 6 februarie 2012 și Decizia nr. 1.269 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 25 noiembrie 2011, Curtea a reținut că aceste dispoziții constituționale sunt lipsite de relevanță, întrucât dreptul la pensie vizează pensia obținută în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

De asemenea, prin Decizia nr. 705 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 9 august 2012, Curtea a examinat critici de neconstituționalitate identice cu cele formulate în prezenta cauză, statuând că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, ci, mai degrabă, o previzionare inexactă a efectelor Legii nr. 119/2010, fapt care nu reprezintă un aspect de neconstituționalitate.

Tot din perspectiva efectelor generate de actul normativ în discuție, și în prezenta cauză, autoarea excepției consideră că este încălcat art. 47 alin. (1) din Constituție, referitor la dreptul la un nivel de trai decent.

Față de aceleași susțineri, în decizia menționată, Curtea a apreciat că cele arătate în motivarea excepției sunt insuficiente pentru a evalua în mod concret efectele pe care dispozițiile Legii nr. 119/2010 le-au avut asupra economiei. Astfel, împrejurarea că în anul 2011 deficitul sistemului public de pensii a fost superior celui din anii precedenți trebuie raportată la ansamblul măsurilor pe care statutul le-a luat în această perioadă, precum și la contextul social și economic. Or, Curtea a constatat că Legea nr. 119/2010 nu a fost singurul act normativ adoptat în această perioadă în ceea ce privește materia dreptului la pensie, anul 2010 aducând după sine și adoptarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. În același timp, contextul crizei economice pe care România a străbătut-o în această perioadă a produs efecte negative având multiple manifestări. Evoluția socială, creșterea numărului de asigurați și diminuarea numărului de contribuabili pot fi tot atâtea răspunsuri la problema creșterii deficitului sistemului de pensii publice.

De asemenea, în ceea ce privește susținerile privind contrarietatea actului normativ criticat cu prevederile Cărții sociale europene revizuite și ale Codului european de securitate socială al Consiliului Europei, motivate de o pretinsă nerespectare a cuantumurilor prestațiilor sociale arătate în

aceste acte internaționale, prin decizia menționată, s-a reținut că, în sistemul public de pensii întemeiat pe principiul contributivității cuantumul pensiei este raportat nu doar la veniturile obținute imediat înainte de deschiderea dreptului la pensie, ci la veniturile obținute pe întreaga perioadă de contribuție. Prevederile internaționale invocate nu stabilesc nici ele că veniturile în funcție de care se apreciază cuantumul la pensie sunt numai acelea aferente ultimilor ani de contribuție, astfel că apar ca lipsite de temei criticile de neconstituționalitate invocate.

În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin mai multe decizii Curtea, reiterând cele statuate în jurisprudența sa anterioară (spre exemplu, deciziile nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, nr. 38 din 24 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 5 martie 2012, și nr. 213 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 2 mai 2012), a constatat că, și din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătându-se că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar eliminarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte identice cu cele relevate în deciziile anterior menționate și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Rozalia Gorea în Dosarul nr. 5.230/97/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

¹ A se vedea opinia separată de la Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.074

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Awwad Jamal în Dosarul nr. 8.148/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.077D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, arătând că art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră dreptul la două grade de jurisdicție doar în materie penală, iar art. 129 din Constituție reglementează exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești „în condițiile legii”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.148/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite**, excepție ridicată de Awwad Jamal într-o cauză având ca obiect constatarea aprobării tacite a cererii de eliberare a unei autorizații de construire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că este neconstituțională îngrădirea dreptului la verificarea legalității și temeiniciei soluției instanței de fond de către cel puțin încă o jurisdicție. Arată că din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că o procedură judecătorească trebuie să respecte accesul la justiție și elementele care conferă unui proces caracter echitabil (publicitate, contradictorialitate și judecarea de către un magistrat independent, într-un termen rezonabil), precum și

dublul grad de jurisdicție. Consideră, totodată, că restabilirea egalității de tratament juridic dintre reclamant și stat, prin autoritățile publice, nu poate avea loc decât prin readucerea procedurii aprobării tacite pe făgașul dreptului procesual civil ca drept comun în materie și, în consecință, supunerea acestei proceduri dublului sau triplului grad de jurisdicție.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție nu instituie obligativitatea dublului grad de jurisdicție, iar din art. 129 din Legea fundamentală rezultă că regulile de procedură sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care este liber să aprecieze justul raport dintre celeritatea impusă de anumite proceduri și importanța verificării drepturilor de mai multe structuri judecătorești. De asemenea, precizează că obligația reglementării unor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești nu se regăsește printre garanțiile procedurale prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că nu se încalcă nici principiul egalității în drepturi, atâta vreme cât hotărârea judecătorească pronunțată în primă instanță în cazul aprobării tacite este irevocabilă pentru toate părțile din proces, fără discriminare. În ce privește invocarea art. 53 din Constituție, precizează că acesta nu este incident în cauză. Menționează, totodată, că dreptul la dublul grad de jurisdicție este recunoscut de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale doar în materie penală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2003, al cărui conținut este următorul: „Hotărârile [...] sunt irevocabile”. Textul de lege criticat se referă la hotărârile pronunțate de instanța chemată să constate aprobarea tacită, ca modalitate alternativă de emitere sau

reînnoire a autorizațiilor de către autoritățile administrației publice.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) care consacră dreptul de acces liber la justiție și prevede că nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept și art. 53 care stabilește condițiile în care este permisă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se invocă și prevederi din următoarele documente internaționale: art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice care se referă la dreptul tuturor oamenilor de acces liber la justiție, în condiții de egalitate și cu respectarea unor garanții specifice unui proces echitabil și art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege ce formează obiectul acesteia, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale.

Astfel, prin Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005, Curtea a constatat că textul de lege criticat, potrivit căruia hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în materia aprobării tacite sunt irevocabile, nu încalcă prevederile Constituției sau pe cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece Legea fundamentală nu cuprinde norme care să stabilească tipul sau numărul căilor de atac ce pot fi introduse împotriva hotărârilor judecătorești, statuând, în art. 129, că acestea se exercită „*în condițiile legii*”.

În ceea ce privește invocarea, în sprijinul criticii de neconstituționalitate, a dispozițiilor art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că acestea consacră, într-adevăr, dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut însă doar în materie penală. Având în vedere că obiectul cauzei care se judeca de către instanța de judecată în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate soluționată prin decizia mai sus citată — cauză similară celei de față — nu era de natură penală, Curtea a constatat că nu sunt incidente prevederile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Awwad Jamal în Dosarul nr. 8.148/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

De asemenea, prin Decizia nr. 84 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 19 februarie 2007, Curtea a observat, în legătură cu invocarea încălcării principiului egalității în drepturi prevăzut de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica având un atare obiect nu este întemeiată.

Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Întrucât în cauza de față nu au fost relevate elemente de noutate care să conducă la reconsiderarea jurisprudenței prezentate, soluția pronunțată prin deciziile mai sus citate și motivarea acesteia își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate. Concluzia enunțată mai sus nu intră în contradicție nici cu jurisprudența recentă prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea eliminării controlului judiciar al hotărârii pronunțate de judecătorie în materia contravențiilor la regimul circulației pe drumurile publice, care reprezintă „*acuzaii în materie penală*” în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012), nici cu cea prin care instanța de contencios constituțional a reținut că eliminarea oricărei căi de atac împotriva hotărârilor pronunțate asupra fondului de către judecătorii în cauze al căror obiect îl constituie obligarea la plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv instituie în mod nejustificat un tratament juridic diferit în privința exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate asupra fondului cauzei, pentru aceleași categorii de litigii, și anume cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani (Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.093

din 18 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 9.853/100/2011 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.473D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Alexandru Ioan luga a depus la dosar note scrise prin care solicită judecarea în lipsă și admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că procedura administrativă prealabilă reglementată de textul de lege criticat nu este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție, acestea interzicând doar procedurile administrative juridictionale cu caracter obligatoriu. În plus, arată că partea interesată are posibilitatea de a ataca în justiție actele emise de organele administrative în cadrul acestei proceduri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.853/100/2011, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu prilejul soluționării recursului formulat de Alexandru Ioan luga împotriva Sentinței civile nr. 533 din 26 martie 2012, pronunțată de Tribunalul Maramureș în Dosarul nr. 9.853/100/2011, având ca obiect contestația formulată împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că procedura administrativă prealabilă reglementată de art. 149 din Legea nr. 263/2010 încalcă dreptul de acces liber la justiție. În acest sens, arată că, în situația în care această procedură nu este urmată, instanța va respinge acțiunea ca inadmisibilă. De asemenea, formularea contestațiilor împotriva deciziilor de pensionare peste termenul stabilit de lege face ca aceste decizii să devină definitive. În plus, aceste contestații sunt soluționate de o comisie de contestații, unică la nivel național, astfel că termenul legal de soluționare

nu poate fi respectat. Astfel, se prelungește starea de incertitudine asupra legalității deciziilor de pensie emise pe durata nefinalizării unei prime proceduri prealabile eventual declanșate, așa încât se vor formula noi contestații înainte de a se finaliza prima, parțial suprapuse. Totodată, arată că procedura prealabilă amintită are, în realitate, un caracter juridictional, contravenind, astfel, dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție. În acest sens, invocă prevederile din Regulamentul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale din 2 mai 2011 privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei Centrale de Contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice care reglementează în art. 13 și 14 procedura de soluționare a contestațiilor de către această comisie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 149: „(1) *Deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii și de casele de pensii sectoriale pot fi contestate, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Comisia Centrală de Contestații, respectiv la comisiile de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații.*

(2) *Procedura de examinare a deciziilor supuse contestării reprezintă procedură administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter juridictional.*

(3) *Comisia Centrală de Contestații funcționează în cadrul CNPP.*

(4) *Deciziile de pensie necontestate în termenul prevăzut la alin. (1) sunt definitive.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat contravine art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat face parte din cap. VIII al Legii nr. 263/2010 — „*Jurisdicția asigurărilor sociale*”. Prevederile acestui capitol stabilesc că persoanele nemulțumite de modul de stabilire a pensiei pot contesta deciziile de pensie emise de

casele teritoriale de pensii și de casele de pensii sectoriale, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Comisia Centrală de Contestații, respectiv la comisiile de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații. Termenul de soluționare a acestor contestații este de 45 de zile de la data înregistrării acestora. Această procedură are caracterul unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional.

Art. 151 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 prevede posibilitatea atacării în instanță a hotărârilor Comisiei Centrale de Contestații, respectiv ale comisiilor de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații într-un termen de 30 de zile de la comunicare.

Autorul excepției de neconstituționalitate, susținând că sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție, are în vedere faptul că, deși art. 149 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 caracterizează aceasta procedură ca fiind una „administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional”, în realitate, din cuprinsul art. 13 și 14 din Regulamentul privind organizarea, funcționarea și structura Comisiei centrale de contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, aprobat prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale, ministrului apărării naționale, ministrului administrației și internelor și al directorului Serviciului Român de Informații nr. 1.453/M34/18.769/10.161/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 9 mai 2011, reiese că această procedură are caracter jurisdicțional și, prin urmare, caracterul obligatoriu al acesteia este neconstituțional.

Curtea constată însă că această critică nu vizează conținutul prevederilor Legii nr. 263/2010, ci pe cel al Regulamentului aprobat prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale, al ministrului apărării naționale, al ministrului administrației și internelor și al directorului Serviciului Român de Informații nr. 1.453/M34/18.769/10.161/2011. Or, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă a se pronunța doar cu privire la „neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”. Aceste dispoziții se referă la lege *stricto sensu*, ca act adoptat de Parlament și promulgat de Președintele României, astfel că nu acoperă și sfera actelor administrative emise în aplicarea legilor, ce pot fi contestate însă în fața instanțelor de contencios administrativ.

Pentru cele arătate, Curtea nu poate analiza această critică de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 9.853/100/2011.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Având în vedere reglementările potrivit cărora valoarea punctului de pensie se majorează anual cu 100% din rata inflației, la care se adaugă 50% din creșterea reală a câștigului salarial mediu brut realizat pe anul precedent,

având în vedere că Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde reglementări potrivit cărora pentru persoanele înscrise la pensie începând cu data de 1 ianuarie 2011, data intrării în vigoare a actului normativ, la punctajul mediu anual al acestei categorii de pensionari se aplică un indice de corecție calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial mediu brut realizat pe anul precedent și valoarea unui punct de pensie în vigoare la acea dată,

ținând cont de faptul că indicatorii în raport cu care se majorează anual valoarea punctului de pensie și se calculează indicele de corecție, realizați pe anul precedent, nu sunt cunoscuți la începutul anului calendaristic,

în vederea corelării prevederilor Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, cu data la care instituțiile competente fac publice valorile unor indicatori utilizați la stabilirea valorii punctului de pensie și a indicelui de corecție și pentru acordarea drepturilor prevăzute de lege,

luând în considerare că unul dintre obiectivele importante ale construcției bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2013 îl constituie aplicarea prevederilor Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare,

ținând seama că elementele sus-menționate constituie premisele unei situații extraordinare care impune adoptarea de măsuri de urgență în vederea stabilirii cadrului normativ adecvat și că neadoptarea acestor măsuri ar avea drept consecințe negative afectarea unui interes public, respectiv cel al pensionarilor sistemului public de pensii, categorii sociale vulnerabile, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 102, alineatele (2)—(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Valoarea punctului de pensie se majorează anual cu 100% din rata medie anuală a inflației, la care se adaugă 50% din creșterea reală a câștigului salarial mediu brut realizat.

(3) În situația în care unul dintre indicatorii prevăzuți la alin. (2) are valoare negativă, la stabilirea valorii punctului de pensie se utilizează indicatorul cu valoare pozitivă.

(4) În situația în care indicatorii prevăzuți la alin. (2) au valori negative, se păstrează ultima valoare a punctului de pensie.”

2. La articolul 102, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Începând cu anul 2013, indicatorii prevăzuți la alin. (2), utilizați la stabilirea valorii punctului de pensie pentru anul următor, sunt cei definitivi, cunoscuți în anul curent pentru anul calendaristic anterior, comunicați de Institutul Național de Statistică.”

3. Articolul 170 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 170. — (1) Pentru persoanele înscrise la pensie începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, la punctajul mediu anual determinat în condițiile art. 95 se aplică un indice de corecție calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial

mediu brut realizat și valoarea unui punct de pensie în vigoare la data înscrierii la pensie, actualizată cu rata medie anuală a inflației pe anul 2011.

(2) Începând cu anul 2013, câștigul salarial mediu brut realizat, prevăzut la alin. (1), este cel definitiv, cunoscut în anul precedent celui în care se deschide dreptul la pensie pentru anul calendaristic anterior, comunicat de Institutul Național de Statistică.

(3) Indicele de corecție se aplică o singură dată, la înscrierea inițială la pensie.

(4) Punctajul mediu anual rezultat în urma aplicării indicelui de corecție reprezintă punctajul mediu anual realizat de asigurat, care se utilizează la determinarea cuantumului pensiei.”

Art. II. — În anul 2013 valoarea punctului de pensie este de 762,1 lei.

Art. III. — (1) În anul 2013, indicele de corecție care se aplică punctajului mediu anual determinat conform prevederilor art. 95 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, este 1,06.

(2) Indicele de corecție prevăzut la alin. (1) se aplică și punctajelor medii anuale calculate pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis începând cu luna ianuarie 2011.

(3) În situația persoanelor prevăzute la alin. (2), indicele de corecție se aplică asupra punctajului mediu anual convenit sau aflat în plată în luna intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Mariana Câmpeanu
Ministrul delegat pentru dialog social,
Adriana Doina Pană
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa
Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind instituirea impozitului asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 1/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. 1. — (1) În sensul prezentei ordonanțe, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *investiții în segmentul upstream* reprezintă investiții de dezvoltare și extindere a zăcămintelor existente, explorarea și dezvoltarea de noi zone de producție;

b) *perioada de referință* reprezintă luna pentru care se calculează impozitul asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale;

c) *dereglementarea prețurilor din sectorul gazelor naturale* reprezintă procesul de eliminare treptată a prețurilor reglementate pentru furnizarea gazelor naturale la clienții finali, potrivit calendarelor stabilite în conformitate cu reglementările în vigoare.

(2) Grupul de interes economic are înțelesul prevăzut de art. 118 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Operatorii economici, inclusiv filialele acestora și/sau operatorii economici aparținând aceluiași grup de interes economic, care desfășoară efectiv atât activități de extracție, cât și activități de vânzare a gazelor naturale extrase din România pe teritoriul național, în marea teritorială, în zona contiguă și/sau zona economică exclusivă a României din Marea Neagră, sunt obligați la calcularea, declararea și plata impozitului asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale, impozit stabilit în condițiile prezentei ordonanțe.

(2) Impozitul prevăzut la alin. (1) este de 60% din veniturile suplimentare, așa cum acestea sunt determinate potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta ordonanță, din care se deduc redevențele aferente acestor venituri, precum și investițiile în segmentul upstream.

(3) Limita maximă a deducerii investițiilor în segmentul upstream nu poate depăși 30% din totalul veniturilor suplimentare.

(4) Valoarea investițiilor din segmentul upstream luate în calcul pentru stabilirea deducerii reprezintă valoarea investițiilor

din fiecare perioadă de referință, la care se adaugă valoarea investițiilor reportate din perioadele de referință anterioare, înregistrate în evidența contabilă potrivit reglementărilor legale în vigoare.

Art. 3. — Toate investițiile în segmentul upstream se amortizează potrivit regulilor fiscale prevăzute de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Impozitul asupra veniturilor suplimentare, calculat în condițiile prezentei ordonanțe, reprezintă, pentru operatorii economici din sectorul gazelor naturale, cheltuiul deductibil la stabilirea profitului impozabil, în condițiile prevederilor Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) Operatorii economici prevăzuți la art. 2 alin. (1) calculează, declară și plătesc lunar impozitul asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care datorează impozitul.

(2) — Modelul și conținutul declarației privind impozitul asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale se stabilesc prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 6. — Impozitul asupra veniturilor suplimentare obținute ca urmare a dereglementării prețurilor din sectorul gazelor naturale, stabilit potrivit prezentei ordonanțe, reprezintă venit la bugetul de stat și se administrează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Impozitul asupra veniturilor suplimentare stabilit prin prezenta ordonanță se aplică pentru veniturile suplimentare obținute până la data de 31 decembrie 2014, inclusiv.

Art. 8. — Prezenta ordonanță intră în vigoare la data de 1 februarie 2013.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul economiei,

Varujan Vosganian

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

Gheorghe Duțu

București, 23 ianuarie 2013.

Nr. 7.

Formula de calcul pentru veniturile suplimentare

Impozitul asupra veniturilor suplimentare datorat = $0,60 \cdot (VS - \text{redevența} \cdot VS - VI)$
 $VS = [(PCC - PRCC) \cdot VGCC + (PCNC - PRCNC) \cdot VGCNC]$,

unde

VS — venitul suplimentar;

VI — valoarea investițiilor în segmentul upstream în perioada pentru care impozitul asupra veniturilor suplimentare este datorat;

PCC — prețul gazelor naturale din producția internă proprie destinate revânzării consumatorilor casnici potrivit prevederilor hotărârii Guvernului privind prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată de gaze naturale;

PRCC — prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru consumatorii casnici în anul 2012, respectiv 495 lei/1.000 m³, ajustat cu ratele IPC în anii următori anului 2013 până la data aplicării;

VGCC — volumele de gaze din producția internă vândute pentru consumatorii casnici;

PCNC — prețul gazelor naturale din producția internă proprie destinate revânzării consumatorilor noncasnici potrivit prevederilor hotărârii Guvernului privind prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă pentru piața reglementată de gaze naturale;

PRCNC — prețul de achiziție a gazelor naturale din producția internă proprie pentru consumatorii noncasnici în anul 2012, respectiv 495 lei/1.000 m³, ajustat cu ratele IPC în anii următori anului 2013 până la data aplicării;

VGCNC — volumele de gaz din producția internă vândute consumatorilor noncasnici;

IPC — indicii prețurilor de consum publicat de Institutul Național de Statistică din România.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 603141